UIT HET ZWARTE BOEK VAN 'N TELEGRAFIST

DOOR J. T. VAN LEIDEN

(Vervolg).

Daar is wat heen en weer gepraat tusschen verscheidene menschen die uit de kroeg kwamen, en ik herinner me dat ze getracht hebben me van den bok te tillen : ik geloof zelfs dat ik eenigen tijd languit op 'n paardendeken in de straat heb gelegen, en in elk geval heeft iemand brandewijn tusschen mijn tanden gegoten. Toen hield er een vierwieler dicht bij het oploopje stil ; daaruit sprong 'n man die zei : „wel, wat drommel, heb ik hem daar eindelijk ! " Hij argumenteerde hoog en breed met den melkman, en deze zei ten slotte : „ik ben op het vrachie niet gesteld, hoor ! Als-ie 'n vriend van je is, neem hem dan maar gerust mee."

„'n Vriend ? Meer dan 'n kwart millioen is-ie me waard !"

't Eenige wat ik zeker weet is dit : na 'n poos, die me een eeuw leek, kwam ik bij in een met razende snelheid voorthollend rijtuig, en naast me zat een man die zich met glinsterende oogen over me heenboog, breed glimlachend van zelfvoldoening : — Hannock !

RUBBER VOOR ENGELAND.

Een zending gebruikte auto-banden, die vanuit Amerika naar Engeland gezonden werden. Deze banden worden, na gesmolten te zijn, voor oorlogsdoeleinden gebruikt. Zooals bekend is, laat het gebrek aan rubber zich vooral in de oorlogvoerende landen, waar dagelijks groote hoeveelheden tot den krijg benoodigd zijn, op onrustbarende wijze gevoelen.

XIV

De herkenning liet me onbewogen. Ik sloot mijn moede oogleden, en bleef roerloos liggen. Er was in al deze ellende één ding dat me verheugde : mijn hersens begonnen weer normaal te werken ; ik kon weer geregeld denken en mij tegen de pijn en de uitputting verzetten. Het kwam er nu maar op aan kalm en helder te zijn, en door geestkracht te vergoeden, wat me aan lichamelijke kracht op 't oogenblik ontbrak. Ik was niet sterker dan Hannock, zooals de zaken thans stonden ; derhalve behoorde ik slimmer te zijn. Hiervan was ik overtuigd : waar hij me heenbracht zou ook Mary zijn ; en wat kon ik beter wenschen ! We zouden er ons samen wel doorslaan.

Het rijtuig hield stil. Hannock nam me bij een arm en leidde me een paar treden op.

GODSDIENSTOEFENINGEN ACHTER HET FRONT.

Belgische soldaten, die met verlof in de tweede linie vertoeven, wonen een godsdienstoefening bij, die in de open lucht achter het front gehouden wordt.

Hij drukte op een bel, en eerst ging een ijzeren hek open, daarna een zware eiken deur. Beide vielen achter ons weer in 't slot. Toen liepen we in het donker door een lange gang en nadat Hannock weer een deur geopend en zorgvuldig achter zich gesloten had, waren we in een groote, groen gemeubelde kamer, die overdadig verlicht was en er smaakvol en goed verzorgd uitzag. Onder de bronzen electrische kronen stonden twee billiards, beide met groene lakens dichtgedekt ; langs den wand rijden zich uitnoodigend een aantal massieve club-fauteuils van groen gebeitst eikenhout. Er stond ook een kolossale groen lederen sofa, en daarop duwde Hannock me neer. Ik lag er zoo heerlijk dat ik hem bijna dankbaar was ; maar mijn gedachten bleven werken, en door mijn oogaren heen nam ik mijn omgeving scherp op. Aan het verste einde van de kamer was een deur die er uitzag als de toegang tot een electrische lift, en inderdaad glinsterden ernaast twee paarlmoeren knoppen, die mijn vermoeden versterkten. Overigens trof me niets bizonders ; alleen deed de wijze waarop de kamer gemeubeld was me meer denken aan een woonhuis dan aan een speelgelegenheid ; hoogstwaarschijnlijk was ik in Hannock's, of misschien in Sheldon's particuliere woning aangeland.

Ik zag hoe Hannock zijn druipnatte regenjas uittrok en het water van zijn hoedrand loopen liet ; hij deed dit zoo ruw en onverschillig, dat ik tot de conclusie overhelde in Sheldon's huis te zijn. Z'n eigen tapijten en behangsels zou hij vermoedelijk niet zoo ruw bespat hebben. Nu kwam Hannock langzaam naar me toe.

Ik wendde me op mijn rechterarm om, teneinde geen van zijn bewegingen uit het oog te verliezen, maar tegelijkertijd sneed een vlijmende pijn door mijn pols, en eerst toen bemerkte ik dat deze ernstig gekneusd moest zijn : ik kon mijn rechterhand nauwelijks gebruiken. Ja — dat zag er slecht voor me uit. Want dit stond wel vast : vanavond zou de strijd uitgestreden worden, een van ons beiden was voorbeschikt om te winnen en de ander om te verliezen. Maar hoe, wanneer 't alleen op brutale kracht zou aankomen ? Dan waren mijn kansen gering.

Wat er in zulke oogenblikken in een mensch omgaat ! Beurtelings kwam alles in me tot opstand, verwenschte ik mijn verleden, al de avonturen waarin ik me gestoken had — of zag ik berustend en koelbloedig in de toekomst, besloten te overwinnen. Nu eens dacht ik moedeloos : als hij er nu met Mary en mij maar gauw een einde aan maakt . . . . ; dan weer had ik wel willen opstuiven en met blind geweld alles opzij rammeien wat me van haar scheidde.

Maar Hannock stak z'n groote handen naar me uit, knoopte mijn jas en mijn vest los en tastte in de binnenzak. Hij deed of ik een levenloos voorwerp was. Ik liet hem begaan. Het bezit van die stukken beteekende niets voor me. Met een „aha !" van bevrediging greep hij de enveloppe, maakte ze haastig open.

„Zoo — dat is het eerste bedrijf," zei hij voldaan terwijl hij de papieren in zijn zak stak. En zonder verder de minste aandacht aan me te besteden, ging hij naar de liftdeur. Hij drukte op een der paarlmoeren knoppen, en de deur schoof geruischloos open. Ik zag hem, nadat hij het kamertje binnengegaan was, een van de vijf knoppen aanraken die zich in een rij op den achterwand bevonden ; de lift ging, zonder dat ik eenig geluid hoorde, snel naar boven, terwijl de deur zich tegelijkertijd sloot.

Op hetzelfde oogenblik was ik overeind. Ik dacht er niet aan of ik slap en uitgeput was ; ik moèst handelen — dat was nu eenmaal mijn bestemming. Ik draaide de krukken om der beide deuren, die zich in de zijwanden der kamer bevonden — gesloten. Toen snelde ik naar de lift. Een electrische lift, van den kelder naar de vijfde verdieping — goed, dan moest de dynamo natuurlijk in den kelder zijn. Ik drukte op denzelfden knop dien ik Hannock in beweging had zien brengen — de deur gleed open. Naar boven ziend, berekende ik dat de bodem van het liftkamertje zich ongeveer ter hoogte van de derde verdieping bevond. Het zou eenvoudig genoeg zijn nu de lakens, die op de billiards lagen, ineen te draaien en daarlangs in den kelder af te zakken, en er het handvat van den electrischen stroom juist op het oogenblik neer te drukken als de lift, op haar weg naar beneden, zich tusschen twee verdiepingen zou bevinden. Dan was Hannock gevangen ; als in een kooi zou hij tusschen de vier blinde wanden van den liftkoker opgesloten zitten.

Maar het was te laat. De kooi kwam reeds naar beneden. En toen Hannock er na enkele seconden uitstapte, lag ik weer onbeweeglijk op de bank, kreunend van pijn, als was ik geheel machteloos.

„Je hebt me weer bijna in 'n goed humeur gebracht," zei hij grinnekend. „Heel attent van je om die papieren te komen terug brengen. Er ontbreekt niets aan, en ze liggen al weer veilig opgeborgen."

Ik antwoordde niet, hield elk van zijn bewegingen scherp in 't oog.

Hij ging naar een buffet, nam er een flesch whiskey uit, dronk er twee kleine glazen van leeg. „Hier, dat zal je wakker maken !" Hij reikte me ook een glas. „Ik heb nog 't een en ander voor je te zien en bij te wonen vannacht, en 't kan geen kwaad dat je daar